Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 47 Den 19 nov. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Utgivare: Svenska Missionsförbundet. | 39 årg. 1922

Herren uppenbarar sig för Jakob.

1 Mos. 28: 10—22.

En ensam ung man syntes på vägen. Han tycktes vara en främling, ty han såg sig undrande omkring allt emellanåt. I ett par dagar hade han nu ridit, och han kände sig ensam och övergiven. »Men vem var han då?» frågar du. Jo, det är patriarken Isaks yngste son, Jakob, som nu är på flykt till Haran.

Mera än en gång hade han väl ångrat sitt gemena bedrägeri mot den gamle fadern. Det plågade väl honom också, att hans broder Esau var så hatfull, att han hotade honom med döden. Men alltid blir det tråkiga och svåra dagar, när man gjort det ont och elakt är.

Jakob är trött och somnar snart där ute i ensamheten. Med huvudet lutat mot sin hårda huvudgärd får han i sömnen en underlig dröm. En stege är rest mellan himmel och jord, och härliga gestalter — Guds änglar — gå där upp och ned. Så tycker han sig se och höra Herren själv, som talar. (Läs själv i texten, och tänk på löftena).

Det första löftet gäller landet. Det skulle givas av Herren till Jakob och hans efterkommande. Alltså samma löfte, som Abraham fått. Hans efterkommande skulle bli mycket talrika, och alla människoslägter skulle få välsignelse genom hans släkt. Vidare fick Jakob i drömmen ett personligt löfte om Herrens hjälp både under resan och därborta i främmande land.

När Jakob vaknar, står drömmen så klar för honom, att han säger: »Herren är sannerligen på denna plats». Det är gott att få möta Gud. Allra bäst, när man ångrat sin synd. Du minns kanske, hur skönt det kändes, när mor var vänlig, fastän du nyss hade varit olydig. Säll är också den, vilken får förlåtelse av Gud.

Men Jakob kände knappast någon glädje utan i stället fruktan. Han förstod, att Gud hade talat till honom och att själva platsen därför var helig. Han hade i drömmen sett in i himmelens härlighet, och nu trodde han, att han var vid himmelens port. Därför tog han stenen och reste upp den till en minnesstod och invigde den med olja, som hälldes över stenen. Platsen fick ett nytt namn, Betel, som betyder Guds hus.

När man mött Gud och känt hans välsignelse, vill man gärna giva Gud löften. Så gjorde också Jakob. Men han ville också ha Gud med sig på resan. Många faror kunde möta honom på hans ensamma färd genom landet. Vilda djur och grymma människor gjorde vägen osäker. I det främmande landet skulle han visserligen träffa sin moders syskon och sina kusiner, men nog behövde han Guds bistånd.

Även du unga människa skall en dag ut i världen. Jag hoppas, att du får dina föräldrars välsignelse med dig på färden. Bäst är ju, att du kommer till snälla och hjälpsamma människor. Det kan dock hända, att du mången gång känner dig ensam och övergiven. Glöm då inte, att du kan få Gud med dig. Far och mor kunna ej längre hjälpa, men din himmelske Fader både kan och vill. Han har lovat dig både mat och kläder och skydd i varje fara.

Men det bästa av allt är dock att möta honom, när hjärtat är fullt av längtan och bön. Var en själ då möter Gud, är det en helig plats. Kanske är det i kyrkan eller missionshuset, men mången har mött Gud på sin ensamma väg i skog och mark. Bland skogens höga träd kan det plötsligt bli som ett Guds hus, ett Betel, för en fattig och bittert gråtande människa. Med glädje och hopp går hon därifrån.

Dock gå hennes tankar ofta tillbaka till den plats, där Gud uppenbarade sig. De vackraste minnena har man från de stunder, när man fick välsignelse från Gud. När jag kommer tillbaka till det missionshus, där jag lämnade mig åt Gud, strömma ljuvliga minnen emot mig, och jag tackar Gud, att han mötte mig i min ungdoms dagar. *V. Wikholm.*

En risbastu i förskott.

(Forts.). Av *Tant Elisabet.*

Men så en dag hände något rysligt igen. Mor hade skickat Siri till bagareboden för att köpa ett bröd. Gamla Stava skulle ha' kaffe och smörgås, innan hon gick hem ty hon hade hela dagen hjälpt mor sticka täcken. Det var rysligt roligt att sitta under täckbågen och leka, att täcket var taket på stugan eller kajutan i båten. Siri hade låtit sig föras bort på fantasiens vingar, och därför var det ej så roligt att avbryta leken. Men lydigt steg hon upp för att uträtta sitt ärende. Hon kilade

tvärs över gatan till bagarboden. Brödet fick hon i ett papper och skulle just skynda hem igen, då hon fick syn på en skara barn, som följde efter en positivhalare med en apa. Siri måste se det märkvärdiga djuret, som hon hört omtalas i skolan. Glömsk av allt annat skyndade hon efter barnflocken och kom just lagom för att få se apan utföra sina konster. Siri skrattade i kapp med de andra, och jublet nådde sin höjdpunkt, då den lilla utstyrda apan i sin mössa uppsamlade de slantar, barnen kastade till henne. Något så lustigt hade Siri aldrig sett. Från gård till gård följde hon med barnen och jublade med dem över apans kvickheter. Siri hade ej öga för solen, som började dala i väster. Mor och Stava voro glömda. Papperet hade glidit av brödet, vilket Siri bar under armen.

Apan hade fått sikte på det färska brödet, och vips — innan Siri visste ordet av, hade apan behändigt tillägnat sig det med tillhjälp av sina fyra händer. Hon höll upp brödet triumferande och började mumsa därpå.

»O, mitt bröd!» skrek Siri utom sig och försökte taga igen det. Men det var ingen lätt sak att få apan att släppa sitt byte. Äntligen lyckades det positivhalaren att taga brödet ur apans smutsiga händer. Han kastade det till Siri, som under barnens skratt och skämt skamsen och olycklig lämnade skådeplatsen.

Stackars Siri! Huru hade hon kunnat kunnat glömma sig så? Hon satte sig på en trappa och brast i gråt. Vad skulle mor säga? Aldrig skulle hon kunna lita mer på sin flicka. Det var ju knappast en vecka, sen hon bedrövat mor genom sin olydnad, och nu var det likadant igen.

Hon kände något, som hon aldrig känt förr, nämligen förakt för sig själv.

Längre kunde hon inte sitta kvar på trappan. Längtan efter mors förlåtelse drev henne skyndsamt hemåt.

Hemkommen gick hon in i köket, där Anna, jungfrun, sysslade vid spisen.

»Har Stava gått, och var är mor?» frågade Siri ängsligt.

»Stava har gått för en stund sen, och frun måste gå och lägga sig, ty hon blev så häftigt sjuk. Siri får på inga villkor störa henne», sade Anna strängt, då hon förstod, att Siri tänkte rusa in till mor.

»Förresten, är det tid att komma med brödet nu, när klockan snart är 8. Frun har varit så orolig och ledsen».

Orden verkade som piskslag på Siris redan så ångestfulla sinne.

»O, Anna», stönade den stackars Siri, »kan jag inte få träffa mor ett enda ögonblick. Jag skall vara så tyst — — och tänk om mor dör, och jag har varit så stygg».

Ångestfull kastade hon sig på soffan och gömde ansiktet i soffdynan. Brödet hade hon tappat på golvet. Anna tog upp det, men så det såg ut! Smutsigt och med märken efter tänder och naglar.

»Usch barn, så hon har betett sig med Guds gåvor. Vem har gjort så?» sade Anna förtretad.

Siri såg upp, och under snyftningar omtalade hon för Anna hela förloppet.

Det ryckte i Annas mungipor. Hon försökte se sträng ut men måste dock le, då hon tänkte på den tjuvaktiga apan.

Anna började tycka synd om Siri och försökte trösta henne.

»Vi måste först skaffa ett annat bröd», föreslog hon. »Jag skall skynda mig till bagarboden, och pengarna kan jag lägga ut.»

»Nej, Anna, jag skall betala brödet. Tag den här slanten, som jag fick i går av moster!»

Det var en riktig lättnad för Siri att få offra sin slant. Vad skulle hon ej nu kunna göra, blott hon fick träffa mor och få hennes förlåtelse.

Sen Anna gått ut, kunde hon ej hålla sig stilla. Hon måste åtminstone smyga sig till sängkammardörren för att lyssna, om mor sov, men intet ljud hördes därinne.

Tänk, om mor var död! Hu, Siri ryste till. Hon kunde ej stå ut längre. Försiktigt drog hon av sig skorna, öppnade sakta dörren samt tassade ljudlöst fram

RYMSTADS SÖNDAGSSKOLA.

till sängen. Mor låg med ansiktet mot väggen.

Kära älskade mor, om jag blott kunde få se ditt ansikte, tänkte Siri och sjönk ned på knä vid sängen.

Då vände sig mor om och såg på Siri.

»Mor! — — — — — —»

I det lilla ordet låg avbön och ångest, men även glädje över att åter få se in i mors kära ögon.

»Är du mycket sjuk mor? Måste jag gå genast?»

»Nej, stanna du barn, jag känner mig redan litet bättre. Du kan sätta dig på pallen vid sängen.»

»O, mor, först måste du förlåta mig, ty jag är så gränslöst ledsen. — Aldrig kunde jag tro, att tiden gick så fort.» — Siri berättade nu allt från början till slut.

När Siri slutade, låg mor tyst med slutna ögon.

»Kan du inte förlåta mig», snyftade Siri, då mor förblev tyst.

»Jag vill endast fråga dig om sak först,» sade Siris mamma.

»Minns du, vad jag sade till dig härom dagen, då jag måste aga dig?»

»Nej, mor det minns jag inte.» »Ja, jag sade, att du fått en risbastu i förskott. Det skulle smärta mig mycket, om du skulle för det ordets skull vara mindre mån om att lyda mig i hopp om att undgå straff.

»Är det så Siri?»

»O, nej, mamma! Straffa mig så strängt, du vill, bara du förlåter mig!»

»Då tror jag dig», sade mor, »och min förlåtelse har du. Må Gud hjälpa dig i din föresats att bli lydig och snäll, och ingen skall bli gladare än far och mor.»

Siri var ej sen att slingra sina armar om mors hals. O, vad hon nu kände sig lycklig över mors förlåtelse samt att mor blivit kryare, så att hon fick behålla sin kära mamma.

Denna kväll blev vändpunkten till det bättre för lilla Siri. Visserligen var hon ej fullkomlig, ty det kan ingen bli här på jorden, men hon vinnlade sig om att villigt lyda mor och ej glömma hennes befallningar.

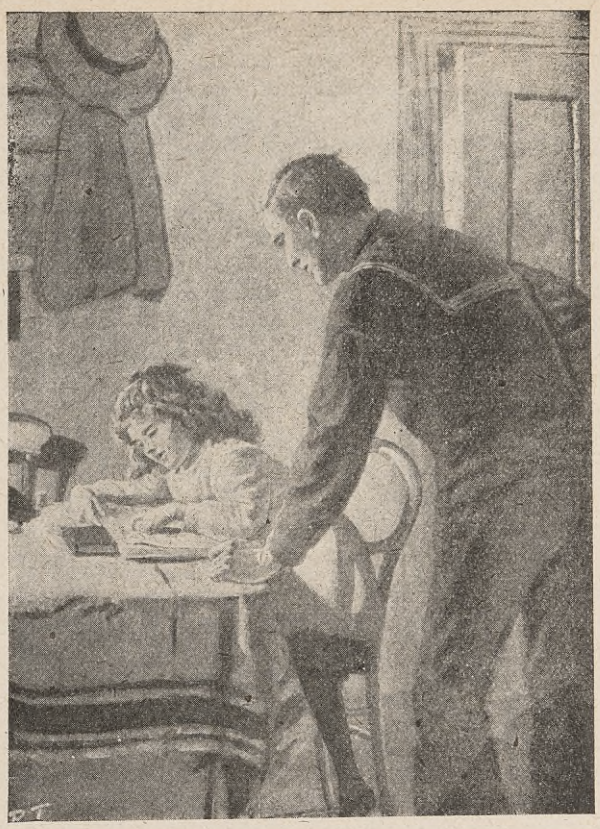

Siri läser för pappa.

Medan pappa var borta, lärde lilla Siri sig att läsa. Då läxan någon gång tycktes henne alltför svår, uppmuntrades hon strax till förökad iver, om mamma påminte henne om, vilken glädje det skulle vara, om hon kunde läsa riktigt bra, då pappa komme hem från sin långa resa till främmande länder över vida vatten.

Siris pappa var nämligen sjöman. Det var inte ofta, han fick tillbringa någon längre tid hos de sina. Nej, på villande hav, ombord på en präktig fyrmastare, där fanns han på sin post, antingen kinderna brändes och bryntes av söderns sol, eller nordanstormen piskade yrsnö och regn i hans ansikte och gjorde, att både kavaj och yllehalsduk blevo genomvåta och stelfrusna.

Ty Janne Westling var en präktig man, som satte rätt och heder högt och visste att göra sin plikt.

Just under den vinter, som hans lilla flicka lärde sig att läsa, hade han haft mer än vanligt svåra stunder att utstå. Det fartyg, med vilket han seglade, hade till och med varit nära att bli vrak under en häftig storm i Biscayabukten.

Besättningen hade måst gå i livbåtarne, och under en lång och fasansfull natt hade de av de upprörda vågorna kastats omkring bland bränningar och skär.

Slutligen hade den båt, i vilken Janne Westling befann sig, slagits i spillror, men männen hade räddat sig genom att klamra sig fast vid stenar, som sköto upp här och där, och slutligen hade det lyckats dem alla att nå fram till en hög

klippa, på vilken de hjälpte varandra att klättra upp. Den var stor nog, för att de alla skulle kunna stå trygga på den, hur än vågorna vräkte kring klippans fot.

Där funnos de ock av räddningsmanskapet, som hela natten iakttagit fartygets nödsignaler men som ej kunnat göra något för att hjälpa dem, förrän en ny dag grydde.

Då Janne Westlings brev, vari han beskrev detta skeppsbrott och den svåra kampen för livet i storm och mörker, nådde hemmet, blev hans hustru först mycket bestört, då hon tänkte på, huru nära döden hennes älskade make varit. Hon såg honom för sin inre syn kämpande i de vreda vågorna och betogs av förfäran och ängslan, men så upptäckte hennes själs ögon klippan, den höga, fasta klippan, som ingen storm och inga vågor någonsin kunna rubba. På den stod hennes man, han hade blivit räddad, därför att han tagit sin tillflykt till klippan.

Då förbyttes hennes oroliga tankar i glädje och trygghet. Det var ju ändå så, att både hon och hennes make vilade på den eviga klippan Kristus, till honom hade de flytt undan världens oro och böljesvall.

Inte var det underligt, att alla de bibelställen, där det talas om Gud eller Kristus som en klippa, efter detta blevo henne kärare än förut, och det första lilla Siri läste för sin pappa, sen han lyckligt kommit hem, var också en av de psalmer, där konung David prisar Gud som sin frälsningsklippa.

»Han drog mig upp ur djupen, Han ställde mina fötter på en klippa, Han gjorde mina steg fasta».

Elin Nordin.

Den lilla flickan.

»Jag tycker om söndagsskoltexten för nästa söndag», sade Lilly, »ty den handlar om en liten flicka».

»Inte så mycket», sade Rune föraktfullt, »det är mycket mera om en stor general, Naaman. När jag blir stor, skall jag bli general med grannlåter på axlarna».

»Men jag kan vara lik den lilla flickan nu», sade Lilly, »utan att behöva vänta på att bli stor».

»Du har ingen sjuk man att sända till någon profet», sade Rune.

»Det bryr jag mig inte om. Jag kan göra något annat för andra människor. Om icke den lilla flickan haft ett så gott hjärta, hade Naaman aldrig blivit botad».

»Du kan göra något för mig», sade Rune. Lägg undan din färglåda och lek kurragömma med mig».

»Du blir aldrig trött på att leka kurragömma», sade Lilly vresigt, »och jag är alldeles sjuk på det. För övrigt så håller jag på att måla min pappersdockas kläder blå».

»Låt mig måla en klänning», sade Rune, i det han sken upp.

»Nej, det vill jag inte», sade Lilly snäsigt. »Sist du målade, förstörde du alltsamman».

»Tvärvigg», sade Rune. »Du är just en liten trevlig flicka. Jag skall bli bättre general än så».

Det var tyst ett ögonblick, sedan plockade Lilly undan sin färglåda.

»Jag skall leka kurragömma med dig, Rune», sade hon.

»Jag är ledsen över att jag kallade dig tvärvigg», sade Rune efter den trevliga leken.

»Jag såg upp till Jesus, och han hjälpte mig», tänkte Lilly lycklig, »precis som minnesversen säger»!

Från engelskan av G. V.

"Min vagn".

Robert hade fått en vagn på sin födelsedag. Ehuru han endast var en liten gosse, endast sju år gammal, var det en ganska stor vagn han hade fått. Göran, som var nära tre år yngre än Robert, kunde sitta i den, och hans två bröder voro hästar och drogo honom. Men det roligaste var i alla fall att fylla vagnen med avfallna löv och köra dem till stallet.

»Vi skola leka, löven äro hö och jag är bonde», sade Vilhelm.

»Nej, jag är bonde, ty det är min vagn», sade Robert. De båda pojkarna började gräla.

»Robert», sade mamma, »när faster Maria sade, att hon skulle giva dig vagnen, var jag rädd, att du och Vilhelm skulle gräla om den. Du kan så gott ta pappas yxa och hugga sönder vagnen med detsamma».

»Hugga sönder min vackra vagn? Varför det, mamma?»

»Ja, du förstör den lika mycket, som om du högge sönder den. Om ni äro snälla och turas om att vara den, som sköter vagnen, så ha ni roligt, men så snart ni äro elaka och självviska, så ha ni inget nöje alls».

Robert stack täspetsen i den lösa marken. »Det är min vagn», tänkte han, men så viskade något till honom: »Du kan leka, att den är Vilhelms halva tiden».

»Mamma, Vilhelm kan bli Larsson och låna min vagn». Och den lille gossen sprang sin väg, färdig att vara osjälvisk.

Mamma log, ty Larsson var en granne, som alltid ville låna allt möjligt. Han ville till och med låna hästskor.

Så blev Vilhelm »Larsson», och han, Robert och Göran samlade ihop löven och lade dem i vagnen. Sedan återlämnade »Larsson» vagnen.

»Vi ha haft så roligt», sade gossarna, då de åto bröd och mjölk.

»Ja, det är verkligen roligare att vara snäll och vänlig eller hur?» sade mamma.

»Ni måste lära er så småningom att bli vänliga och snälla. Om Robert försöker att göra Vilhelm och Göran lyckliga, så få ni det mycket trevligt.»

»Göran tycker om allesamman», sade den lille gossen, hoppade ned från stolen för att omfamna var och en.

»Kom låt oss skjutsa Göran i vår vagn», sade Robert. Sedan hörde man aldrig mera talas om »min vagn», det hette alltid »vår vagn».

Från engelskan av G. V.

Lisas hemlighet.

»Mor, får jag gå ut i eftermiddag?» frågade lilla Agnes.

»Ja, det kan du få. Du kan ju gå till Ella eller Lisa, vilket du helst vill.»

»Jag vill hellre gå till Lisa», svarade Agnes hurtigt.

»Varför det,» frågade tant Ester, som satt vid fönstret och sydde, »har icke Ella en mängd dockor och vackra leksaker? Och så har hon ju också en velociped.»

»Ja, det vet jag nog», svarade Agnes, »men det har ingen betydelse, huru många vackra saker hon har, ty så fort vi börja att leka, önskar hon, att hon ägde något annat, och det förstör hela leken. Men när jag leker med Lisa och vi sakna något som vi icke äga, tänker hon alltid ut något sådant, som vi kunna använda i stället. Hon kan mycket bra reda sig med endast få saker, och det är mycket trevligare att leka med henne än med Ella.»

Tant Ester såg förbi Agnes på modern och smålog.

»Densamma gamla sanningen», sade

hon, »det är anden inom oss, som gör världen ljus eller mörk.»

»Vad är anden, mor?» frågade Agnes.

Hennes mor tänkte över ett ögonblick, »Ser du, lilla vän, det är det sätt, varpå vi tänka i våra hjärtan. Lyckliga, tacksamma tankar giva oss en förnöjsam ande, och då synes oss världen ljus. Intet annat kan åstadkomma detta.»

Sundets Söndagsskola,

tillhörande Hagfors-Stjernsfors friförsaml. i N. Råda, Värmland, vill härmed presentera sig för Barnavännens läsare.

Denna plats är en gammal söndagsskolteg, där en trogen Herrens tjänare, nu sedan några år ingången i vilan, i många år med nit och kärlek utsått ordets ädla säde i barnahjärtan. Gud give oss yngre, som upptagit hans mantel, nåd att med samma trohet och nit som han verka vår Herres verk, medan dagen är. Då skola vi förvisso ha någon kärve med oss på evighetens stora skördedag. Vile Guds välsignelse över alla Sveriges söndagsskolbarn och deras lärare. Men då ni så bedja, låt oss ej heller glömma alla de barn, som ej ha förmånen att få gå i någon söndagsskola, där de få höra talas om Jesus, barnens bäste vän; ej heller få läsa en sådan god tidning som denna.

Thore Hallén.

Bibelläsning.

Veckan 20—26 nov. 1922.

M. 20. 1 Mos. 32: 22—31. *Jakobs kamp med Gud.*

T. 21. v. 22—24. Den ensamme Jakob kämpar.

O. 22. v. 25, 26. En het och lång kamp för att få välsignelse.

T. 23. v. 27, 28. Jakob vann seger och fick ett nytt namn.

F. 24. v. 29. På allvarlig bönekamp följer alltid välsignelse. Läs Matt. 7: 7, 8!

L. 25. v. 30, 31. Jakob går från kampen med sitt livs bästa minne.

S. 26. *Minnesvers*: Hos. 12: 4. Sök även du att vinna Guds nåd och förlåtelse.

Tryckeriet Progress A.-B. Stockholm 1922
225030